

Първитѣ лампи напомняли сегашнитѣ наши кандила. Тѣ били прости чашки съ фитилъ, натопенъ въ масло.

Фитилътъ въ лампата (кандилото) изгарялъ по-малко, затова ставало нужда да се изтегля отъ време на време изъ чашката. За да не капе маслото отъ фитилитѣ по масата, подъ лампата (окачена къмъ тавана) поставяли единъ сждъ, кждето то се стичало.

За да се избѣгне сжда, поставянь подъ фитила потапяли фитилътъ въ топло разтопено сало и следъ това го изваждали. Цѣлиятъ фитилъ се покривалъ съ пластъ отъ сало, и когато изстивалъ, се получавало свѣщъ.

По-късно започнали да отливатъ свѣщитѣ въ особени форми отъ ламарина. Свѣщи започнали да правятъ не само отъ лой, но и отъ восъкъ. Последнитѣ се употребявали само въ църквитѣ. Лоената свѣщъ не само че изпускала много димъ, но и често трѣбвало отъ нея да се сменя угара. Въ стеариновитѣ свѣщи сега фитилътъ е тѣй направенъ, че не се получава угаръ. Ималовъ миналото и такива свѣщи, че когато питали нѣкого, колко е часа, той гледалъ на горящата свѣщъ. Разказватъ, че въ двореца на краля Карлъ V дене и ноще горѣла голѣма свѣщъ, раздѣлена съ черна ивица на 24 части, които означавали часоветѣ. Особни слуги били длѣжни отъ време на време да съобщаватъ на краля до кой белегъ е догорѣла свѣщъта. Тази свѣщъ била точно толкова дълга, че да изгаря за 24 часа.

Ржчнитѣ фенери, вмѣсто стѣкло, имали метални плочки, надупчени като сито. Презъ дупчицитѣ преминавала малка свѣтлина.

За улични фенери тогава и дума не ставало. Когато нѣмало луна, улицитѣ били тъмни като рогъ. За да се избѣгватъ неприятности, знатнитѣ хора вземали съ себе си слуги, които носѣли предъ тѣхъ запалени факли.

Трѣбвало да изминатъ много, много години, докато се разбере, че за да се отстрани димътъ при горе-